

at vække enhver frisindet Mands dybe Harne og Bekymring. Dog kan selvfølgelig endnu intet vides med Sikkerhed, da alle Forhandlinger mellem de bestemmende Partier føres i størst mulig Hemmelighed; men ses blandt andet hen til samtlige Ministres pludselige Utilbøjelighed til selv i Ubetydeligheder at fravige det een Gang indtagne Standpunkt i Rigsdagsdebatten, og tages samtidigt andre lige saa betegnende Træk i tilbørlig Betragtning, synes det ikke helt utænkeligt, at Regeringen virkelig omgaaes med Planer om endnu en Tid at byde den samlede Folkevilje Trods og yderligere, end allerede sket er, at bekæmpe Menigmands Indflydelse paa Statsstyrelsen ved en egenmægtig Ophævelse af den almindelige Valgret. Enhver frihedstro Mand i Landet vil vide at bedømme en slig Handlemaade. Vi opfordre derfor herved de ærede Sognebestyrelser til, hver i sin Kres, at samle Meningsfællerne og — til Støtte for vore valgte Mænd paa Ting — at fremkalde en kraftig Tilkendegivelse af Befolkningens uforandrede Vilje til indtil det yderste at bekæmpe vore Magthaveres Færd. Angaaende Bestemmelsen af de nærmere Foranstaltninger, der hertil anses nødvendige, overlade vi alt til de ærede Sognebestyrelsers bedste Skøn. Kun skulle vi efter Samraad med vore Venner paa Rigsdagen henstille.

at der gives Meningsfællerne Lejlighed til Vedtagelsen af en, helst enslydende Resolution, som „tilsiger vore Tillidsmænd paa Ting vedvarende kraftig Bistand i Kampen for Folkets ubeskaarne Frihed og Ret.“

En lignende Opfordring udgaar i disse Dage til samtlige Kresbestyrelser, og det er vort Haab, at en saadan Forhaands-Protest, et saadant tusindstemmigt Varsko, tilraabt vore Modstandere fra hvert Sogn i det hele Land, endnu skal kunne bringe dem til Fornuft og faa dem til at afstaa fra deres forbryderiske Forehavende.